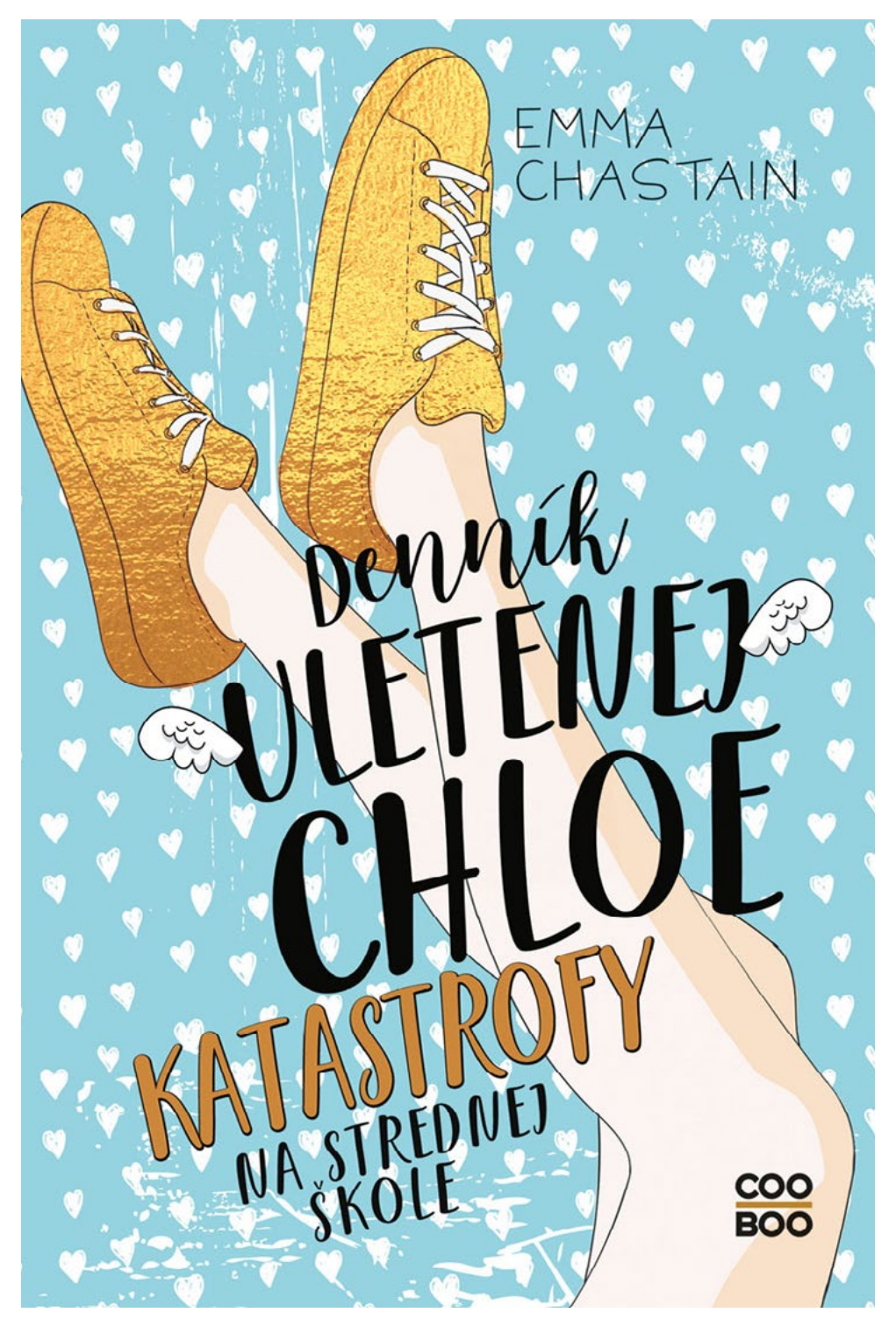

EMMA
CHASTAIN

Denník
VLETENEJ
CHLOE

KATASTROFY
NA STREDNEJ
ŠKOLE

**COO
BOO**

Denník uletenej Chloe

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Emma Chastain
Denník uletenej Chloe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Denník
VLETENEJ
CHLOE

Denník
VLETENEJ
CHLOE
KATASTROFY
NA STREDNEJ
ŠKOLE

EMMA CHASTAIN

COO
BOO

Mojim rodičom
Patrícii Anne Chastainovej
a
Davidovi Chastainovi

Pondelok 10. augusta

Mama odišla. Akože nie navždy. Povedala, že najviac na štyri mesiace.

Vošla sem celá rozhasená, oči opuchnuté a pritlačila čelo na moje. Dych jej voňal po pad thai. Zahlásila: „Prosím ťa, pamätaj si, ako veľmi ťa ľúbim.“ Obe sme plakali. Všetko mi vysvetlila: odchádza do Mexika, aby mohla pracovať na románe. Vie, že to prišlo náhle, ale tiež verí, že už som dosť vyspelá, aby som toto malé prekvapko zvládla. Celý čas budeme v kontakte. Môžeme si hocikedy skajpovať a četovať a volať si. Možno ju prídem navštíviť.

Darovala mi svojho modro-bieleho porcelánového zajaca, ktorého som vždy milovala, a ešte zápisník

a povedala: „Keby som chcela, aby si si zapamätala len jednu vec, tak by to bolo, aké dôležité je vytvárať si spomienky.“ Ale, akože, toto si fakt nechcem pamätať. Plus každý deň si už aj tak píšem tento denník. No prišlo mi odveci jej to hovoriť.

Utorok 11. augusta

Pred odchodom do práce mi oco spravil raňajky: banánové palacinky, slaninu a jahodové smoothie. Sedel a pozer sa, ako jem. Aj Keksík sa pozer. Nikdy mu nedávam jedlo od stola, ale on nikdy neprestane dúfať.

„Je to fakt dobré,“ povedala som.

„Nemusiš to dojesť,“ on na to, ale dojedla som to, lebo vyzeral hrozne smutne.

„Neboj,“ šplechla som. „Nie je to na dlho.“

Odkrútil mixér zo stojana. Nepozeral sa na mňa.

„Musí robiť na tom svojom románe,“ pokračovala som.

„Tú to vraj nedá. Potrebuje svoj priestor.“

Zasmial sa, ale falošne, a vzdychol: „Pravda.“

Streda 12. augusta

Čo ľúbim na ocovi:

1. Fotrovské rifle.
2. Vráskavé oči.
3. Posiela mi mačičkové videá.

4. Nikdy nekričí.
5. Stále nosí hnusne hnedú kravatu, ktorú som mu dala ako osemročná.
6. Pozná text každej piesne z osemdesiatych rokov.
7. Jeho ockovskú vôňu (oriešky a limetky).

Štvrtok 13. augusta

Pokúšam sa nemyslieť na to, že o pár týždňov nastupujem na strednú, ale niekedy mi to zrazu napadne a zaleje ma studený pot.

Nech je to akokoľvek zlé, nemôže to byť horšie než druhý stupeň. Mám takú teóriu, že dva najhoršie ročníky zatvárajú do spoločnej budovy preto, aby svojou odpornosťou nemohli nakaziť ostatných. V podstate všetko, čo som na druhom stupni robila, bolo vypisovanie esemesiek, narovnávanie vlasov, zdobenie oltárika Thea Jamesa a ešte som riešila, ako byť populárnejšia. Keď si na to spomeniem, skrúti ma.

Na strednej chcem byť iná. Akože, úplne iná osoba.

A chcem niekoho pobožkať. Je to také ponižujúce, že som v mojom pokročilom veku stále panensky nepobožkaná. Každý len spolovice normálny z môjho ročníka dostal prvú pusku niekedy v desiatich. Mne nikto nedal ani len letný bozk na líce (ak nerátam strýka Juliana). A čím dlhšie na to budem čakať, tým divnejšie sa budem cítiť. Ak zmaturujem bez pobožkania, bude mi potom

na výške strašne trápne niekoho bozkávať a napokon možno umriem bez toho, aby som sa dostala na druhú métu. Niečo sa okamžite musí zmeniť. Sľubujem, že pobozkám chlapca ešte pred Silvestrom. Alebo možno sa to stane na Silvestra. OK, sľubujem, že pobozkám chlapca ešte pred Novým rokom. Sľub je *prijatý*.

Piatok 14. augusta

Oco mi pred odchodom do práce povedal: „Neseď tu celý deň online. OK, decko?“ Tak som k sebe pozvala Hannah a šli sme na kupko. Natrela na seba opaľovací krém s faktorom milión, pretože má takú svetlú pleť, až je takmer bledomodrá. V kuse mlela o tom, aký desivý bude prvý deň v škole. Nakoniec, aby som jej zavrela ústa, som jej povedala, že moja mama v pondelok odišla do Mexika. Zhíkla.

„O nič nejde,“ štekla som podráždene.

„Podľa mňa ide teda o dosť.“

Nasadila som si okuliare.

Spýtala sa: „Čo sa deje medzi ňou a tvojím otcom?“

„Nič. Robí na románe. To je všetko.“

„Chloe, je mi to tak ľúto.“

„Uch! To netreba! Veď píše, neumiera.“

Viem, že by som k Hannah nemala byť zlá, ale skutočne ma vytáča. Čím viac sa tu rozľútoštuje, tým viac sa zo mňa stáva kus ľadu.

Sobota 15. augusta

Povyťahovala som zo skrine všetky škatule s jesennými a zimnými vecami. Neznášam ich. Všetky. Akoby vraveli: *nemám žiadny štýl, takže sa v zúfalej snahe zapadnúť budem obliekať do toho najušeobecnejšieho oblečenia, aké len existuje*. Milujem kvetované tenisky od Hannah. Keby sa dalo, zvyšok by som spálila.

Potrebujem zmenu. Nie, nie zmenu – to znie ako z nejakého hnusného časopisu. Potrebujem sa obliecť ako človek, ktorým naozaj som. A to znamená... čo? Hipsterka? Hipisáčka? Feťáčka? Emo? Preppy? Nie som nič z toho.

Nedeľa 16. augusta

Prvú vec, ktorú ráno robím ešte po ležiačky v posteli pred tým, než úplne precitnem, je, že skontrolujem mobil. Ani to vlastne veľmi nechcem. Je to, akoby som musela dobehnúť udalosti, ktoré sa stali, kým som spala, aby som nezaostávala. Už som pred tým skúšala nepozerať na displej, ale najdlhšie som vydržala tri hodiny. Nechápem, prečo sa človek pri klikaní cíti tak super a prečo tak odporne, keď s tým prestane.

Pondelok 17. augusta

Práve som hovorila s mamou!!! Nie veľmi dlho, lebo jej skapíňal mobil. Je v malom meste s kamennými uličkami

a arénou na býčie zápasy. Prenajala si jednoizbák s výhľadom do dvora.

„Strašne mi chýbaš,“ povedala.

„Aj ty mne!“

„Neviem sa dočkať, keď ti ukážem svoje nové bývanie, zlatko. O poschodie nižšie sú argentínske deti a tie tam majú v jednom kuse bubnovú šou. Dnes ráno stála na prahu mačka. Oranžová s jednou bielou labkou. Nepripadá ti to ako šťastné znamenie?“

Spýtala som sa jej, či chce hovoriť s ockom, ale povedala, že musí ísť pohľadať nejaké mačacie jedlo, kým zavrú obchody, a že mu zavolá neskôr.

Privečeri som ocovi povedala všetko, čo vravela mama. Prikývol a usmial sa. Vyzeral, akoby mal migrénu, ale keď som sa ho spýtala, či chce tabletku, len prehodil, že je v pohode, iba je unavený.

Utorok 18. augusta

Čo ľúbim na mame:

1. Je umelkyňa.
2. Cvičila jogu pred tým, než to bolo trendy.
3. Je geniálna spisovateľka.
4. Často mi dovoľí vynechať školu, aby sme mohli niečo spolu podniknúť.
5. Nechá ma pozeráť a čítať, čo chcem, pretože svet

pred deťmi nemôžete ukrývať, musíte im
ho predstaviť.

6. Je krásna.

7. Veľa mi lichotí.

Streda 19. augusta

Hannina mama nás odviezla do obchodáku. Mala na sebe ružový svetřík s krátkymi rukávami a korkové sandále s ružovými strapcami. Cestou tam sme hovorili o Hanninom staršom bratovi Brianovi, ktorý práve odišiel na prvý semester do Dartmouthu, čo je, aspoň podľa pani Eganovej, najlepšia škola na svete.

„Hovorím ti, Chloe, všetko to je o rodinnej večeri. Je vedecky dokázané, že spoločné jedlo ti môže zlepšiť skóre na prijímacích testoch. Vedela si to?“

Hannah zasyčala: „Mami, prestaň.“

„Och, miláčik,“ povedala pani Eganová a dívala sa na mňa cez spätné zrkadlo, „Hannah mi povedala o tvojej mame.“

Hannah som venovala vražedný pohľad.

„V decembri sa vráti,“ odvetila som.

„Ale isteže!“

Odmietla som sa v obchodáku s Hannah baviť, kým mi nekúpila mäkký praclík a kolu zero. Dokonca aj vtedy som bola totálne oduťá. Šla som s ňou do všetkých obchodov, ale nič som si neskúsila. Sedela som tam v tých

kreslách určených pre frajerov a manželov a predstierala som, že spím.

Nemávali sme spoločné večere, ani keď ešte mama bola doma. Zvyčajne oco spravil niečo pre seba a pre mňa a jedli sme, kým mama na poschodí pracovala. Neskôr postojačky pri kuchynskej linke zjedla kúsok mrkvy a hummus. Nedokáže mať pevný harmonogram, pretože je umelkyňa.

No urobím prijímačky oveľa lepšie ako Brian. On je ten typ, ktorý vravieva: „Jazdila s Mikom a mojou maličkosťou,“ lebo si myslí, že „moja maličkosť“ znie luxusnejšie.

Štvrtok 20. augusta

Neexistuje nič lepšie, než ísť na kupko. Toto treba mať vždy so sebou:

- * slnečné okuliare
- * plážovú osušku s obrázkom newyorského taxíka, ktorý vám pomôže snívať o tom, ako zdrhnúť z predmestia
- * taštičku na kľúče a peniaze do bufetu
- * knihu

Potom už len stačí hodiny ležať na slnku, a keby vám začalo byť príliš horúco, ísť si občas zaplávať. Nemáte pocit, že ste leniví, pretože predsa čítate *a pracujete* na

svojom opálení. Viem, že sú z neho vrásky, ale čo ak v dvadsiatke umriete pri teroristickom útoku? Potom vám bude ľúto, že ste mrhali časom strachovaním sa, ako vám slnko môže uškodiť, namiesto toho, aby ste si to užili a vyzerali chutne.

Piatok 21. augusta

Hannah prišla s plačom kvôli našej akože hádke. Chcela som jej povedať: „Mám oveľa väčšie starosti,“ ale nepovedala som to hlavne preto, že by to bolo hnusné, a tiež preto, že by to bolo klamstvo.

Povedala som: „O nič nejde. Prepáč, že som si s tebou nevyskúšala tie gate.“ Takmer odpadla, ako sa jej ulavilo. Vonku pršalo, takže sme chrúmali škoricové pita čipsy a ja som jej povedala o svojom bozkávacom sľube. Nechápe, ako veľmi tým trpím, pretože ona minulé leto pobzkala Matta Welcha na narodeninovej oslave Kayly Priceovej, takže teraz je z nej normálna tínedžerka a nie divná nepobozkaná troska. Nech sa jej na to pýtam akoľkoľvek často, bozk s Mattom vždy opíše iba ako „príliš mokrý“, „nejaký čudný“ a „nie taký, ako som si predstavovala“, čo je nanič, lebo idem zdochnúť, aby som sa dozvedela každý detail o polohe nosa a povrchu jazyka a výraze tváří tesne po bozku.

„Neprekombinuj to,“ odvrkla a zlomila roh pita čipsu. „Stane sa to vtedy, keď sa to má stať.“

„Nie, ja potrebujem plán, Hannah. Musím to vziať do vlastných rúk. Teraz mi pomôž spísať zoznam mojich možností.“

Po hodinách rešerše na nete sme mali zoznam troch chalanov, ktorí sú single, vyzerajú v pohode, ale nie úplne mimo môj záber, sú obľúbení, ale nie *OBLÚBENÍ*, neriešia príliš fet, nie sú priveľmi hnusní ani namyslení a ani priveľmi vypočítaví:

Zach Chen. Druhák. Vlasy nosí v drdole (sexy, IMO), spieva v *a cappella* skupine (trochu mimo) a hrá na gitare v rockovej kapele Temní vladári (opäť sexy).

Luke Powers. Tretiak. Hokejový brankár. Má krásne vejúci hokejový účes na Jágra ako zo sedemdesiatych rokov. Aspoň meter osemdesiat a nabúchané svaly. Hannah si myslí, že pri ňom idem už nad svoju váhovú kategóriu, ale nie každý vie oceniť jeho účes, plus z jeho Twitteru je jasné, že je úúúplne zažratý do Osadníkov z Katanu, na čo, znova, nie je každý.

Griffin Gonzales. Prvák ako ja. Má s prehľadom najlepšie meno z celej našej triedy. Číta tony kníh ako ja. Na angline stále prevracia oči a vzdychá, keď hovoria nečitateľa. Vyžaruje vibrácie, ako keby už teraz rátal dni do začiatku štúdia na PhD. Bojím sa ho a myslím, že je snob, ale neskutočne by som chcela, aby som sa mu páčila.

Zatiaľ chlapi ani len netušia, že jeden z nich sa so mnou bude bozkávať, ešte kým sa skončí tento rok.

Sobota 22. augusta

Na kupko som šla sama. Rada robím veci sama. Svet sa ľahšie pozoruje, keď sa v kuse nepokúšate pokračovať v nejakom rozhovore.

Keď som si šla do bufetu po nanuk, musela som prejsť okolo veľkej skupiny starších chlapcov. Ako som ich mýňala, stíchli, ale nepozrela som sa na nich, takže neviem, či to bola normálna pauza v debata alebo či niektorý z nich urobil akože nejaké gesto smerom ku mne, kým sa ostatní pučili v tichom smiechu.

Kúpila som si nanuk, otočila sa na odchod a jeden z nich stál v rade medzi dvoma trasúcimi sa deckami v pásikavých osuškách. Keď sa na mňa pozrel a ja na neho, bolo to, ako keď kľúč presne zapadne do zámky.

„Mne si nič nevzala?“ spýtal sa.

„Čo? Och, nie, ja som, ehm... prepáč. Ja som, nie...“

„Upokoj sa,“ povedal. „Len žartujem. Počkaj na mňa, môžeme to zjesť spolu.“

Kým si objednával zmrzku, dobre som si ho obzrela. Myslím, že Hannah by nepripadal zlatý. Tvár mal ako chlebové cesto s hrozienkami namiesto očí. Na brade plno vyrážok. Vlasy až po plecía a som si istá, že s dredmi. Je neskutočne vysoký, veľký ako menší traktor a má pevné svaly na rukách aj na nohách. Nehovorím o svaloch z posilky. Sú to svaly ako z balenia slamy, niežeby bola niekde naokolo nejaká slama.

Počkala som, kým zaplatí, a potom sme si šli sadnúť na lavičku. Bolo to divné, že pred pár sekundami som tohto človeka nikdy nevidela a teraz vedľa seba sedíme a tvárimo sa, akoby to bolo normálne. Možno to *bolo* normálne. Nevieam, pretože som sa nikdy s novým chalanom nezoznámila. Každého z triedy poznám už od škôlky.

„Chodíš na strednú?“ spýtal sa.

„Od jesene začínam.“

Musela som vyzerat vydesene, pretože povedal: „Niet sa čoho báť.“

„Na stupnici od jeden po desať, aké hrozné to tam je?“

„Dva.“ Namiesto lízania zmrzlinu hrýzol, čo vyzeralo poprdeli mužne.

„Musíš byť obľúbený,“ utrúsila som. „Inak by si nikdy nepovedal dva.“

„Och, bože.“ Zamával zmrzkou vo vzduchu. „To je taká sprostosť.“

„Si obľúbený!“ vyhrkla som.

„A ty nie?“ spýtal sa.

Na sekundu som si pomyslela, že mu zaklamem, ale uvedomila som si, že sa pravdu dozvie druhého septembra – teda, ak si ma vtedy ešte uráči vôbec všimnúť.

„Nie,“ odvetila som. „Akože, nie som úplný lúzer, ale nie som ani známa. Skrátka len som.“

„Tomu sa ťažko verí,“ povedal.